

TIEN VARRELTA.

Tietäjän tämä numero on, kuten lukijamme huomaavat, vallan toisenlaatuinen kuin tammikuun numero. Kirjotuksia on kolmelta etevältä ulkomaalaiselta teosofilta. Kotimaiset kirjailijat ovat saaneet odottaa vuoroaan. Toimitukselle on myös saapunut kirjeitä, joiden julkaiseminen on täytynyt jättää ensi numeroon, koska niiden saapuessa tämä helmikuun numero jo oli ladottavana. Tarkotuksemme ei ole joka numerossa täyttää näin paljon tilaa suomennoksilla, mutta koetamme sentään säännöllisesti esittää lukijoillemme jonkun Mrs. Besantin, Mr. Leadbeaterin tai tohtori Hartmannin, Mr. Jinarajadasan y. m. kynän tuotteita. Käsikirjotuksia meillä on jo varattuna useampia.

Ulkomailta emme tähän mennessä ole saaneet sen enempiä tietoja kuin mitä jo tammikuun *Tietäjässä* kerroimme. Postikulku on ylen hidas ja useimmista maista aivan seisahduksissa.

Emil Halonen, tunnettu, etevä kuvanveistäjäamme, avasi tammikuussa Helsingissä Ateneumissa näyttelyn, jossa oli nähtävänä yhdeksättä kymmentä suurempaa ja pienempää taideteosta viimeisen kymmen vuoden työkaudelta. Emil Halonen on elämänskatsomukseltaan teosofi — yksi monia teosofisia taiteilijoitamme, — ja tämä teosofinen harrastus tulee näkyviin hänen taiteessaan, — niin, hänenkin taiteensa on uusi todiste siitä, kuinka lähellä toisiaan ovat teosofia ja tosi taide. Emil Halonen pyrkii taiteessaan totuuteen — tähän onkin tosi taiteen a ja o, — mutta hän ei tyydy pintapuoliseen totuuteen, siihen todennäköisyyteen, joka niin monia etsijöitä houkuttelee. Hän pyrkii totuuden ytimeen, syvällä pinnan alla piilevään henkeen ja elämään. Eheän teosofisesti vaikuttaa hänen ihana Kristuskuvasa, luonnollisessa koossa puuhun veistetty. Kuinka rauhallisena se siinä seisoo, millä myötätunnon säälillä se katselee ihmisiä ja elämää. Eikä se kuitenkaan ole mikään yliluonnollinen fantasiakuva, vaan elävä, läpeensä inhimillinen ihminen, joka on itsensä ja maailman voittanut ja päässyt ikuiseen rauhaan. Todella mestariolento, jonka puoleen luottamuksella kääntyisi! Paikallaan se olisi teosofisessa tempelissä — samoin kuin viehättävä Marjattakin, ja jos T. S. olisi rikas, voisi se edistää kulttuuria ja kehitystä suosimalla teosofista taidetta. Näytteillä oli myös Pekka Ervastin marmorinen rintakuva, joka lienee Teosofiselle Seuralle ostettu.

Kivistä leipää ja kultaa! on nimenä eräällä merkillisellä broshyyrilla, jonka on kirjottanut *Daniel Cajander*. Siinä puhutaan tekijän mullistavasta keksinnöstä, jonka avulla Suomen kivistä, varsinkin rapakivistä, valmistetaan mitä parhainta apulantaa. Monenlaisista todistuskirjelmistä päättäen tässä on kysymys todellisesta keksinnöstä, joka käytäntöön otettuna tulee vaikuttamaan mullistavasti Suomen koko maanviljelykseen. Emme tietysti osaa arvostella asiaa ammattimiehen tiedolla ja tuntemuksella,

mutta keksijän-tekijän vilpitön usko – jonka puolesta hän jo on saanut kärsiä paljon vainoa – tekee lukijaan sympatisen vaikutuksen. Kun nyt vain päästäisiin todenteolla kokeilemaan suuressa mittakaavassa, että nähtäisiin, mitä hyötyä keksinnöstä on! Herra Cajander itse on suuri ja jalo uneksija – hän näkee Suomen paratiisiksi muuttuneena ja Suomen kansan Herran valittuna kansana. Hän on myös vapaamielinen ja valistunut, vaikka syvästi uskonnollinen, – kehottaa maanviljelijöitä käyttämään hyväkseen astrologiaan perustuvia huomioita ja lähenee täten ajattelussaan teosofiaan. Emme saata muuta kuin toivoa, että kaikki, mitä Cajander uneksii, kerran toteutuu käytännössä.

(Tietäjä 1919 Helmikuu N:o 2, s. 63-64)